

Ivanka taji po navadi, pa se oglasijo učenci na moški strani: »Oho! Se veliki zvon ukradi in zvoni z njim, pa trdi, da ga nisi, tatica!«

Tudi o škaflji z močilom je tajila, da je ni vzela, pa so jo zavrnilе součenke: »Kam si pa namakala, da se je poznalo? Ali imaš barvan jezik?«

Velika sramota je bila to Ivanki in njenim roditeljem.

IVO TROŠT:

Joj, škoda!

anico je mati često svarila, naj ne briše ročic ob obleko, marveč ob predpasnik, ki se lažje opere. Hčerka je največkrat pozabila te opomine, pozabila tudi na tisto slovesno nedeljo, ko je bila prvič pri sv. obhajilu. Kakor bel krilatec je bila lepa Danica tisto dopoldne in srečna, ko je prvič prejela ljubega Jezusa.

Kmalu po obedu se je že zopet odpravljala v cerkev k skupni molitvi, samo venčka ni še imela. Tedaj ji prinese botra zvrhano skledico črnih črešenj za posladek v spomin slovesnega dne. To je bilo veliko veselje! Danica je zobala sladke črešnje, da je skoro pozabila na koščice. Kar zahrumi nekje na vasi: »Medvedar je tu z velikim medvedom!« — Vsi silijo iz hiš na cesto. Tudi Danica teče na prag pogledat, kako pleše zverina. Otroci so se smejali do mile volje, da jim priklenjeni medved ne more ničesar, temveč samo nerodno pleše za bore novčiče. Danica je imela oči polne solz, obe ročici je tiščala na prsi in se veselo smejala. Toda, joj! Ročici sta bili mastni in umazani od črnih črešenj, na prsih sta se poznali na obleki dve črni zvezdici, prav tako veliki kot njeni ročici z vsemi petimi prstki.

»Kaj sem naredila!« zavpije prestrašena Danica. Solze veselja se premene v solze bolesti. Mati in botra sta jo tolažili, pa ni zaleglo nič. Danica ni mogla taka v cerkev. Škoda!

